

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17.06.1998, sp. zn. Ntd 13/98, ECLI:CZ:VSPH:1998:NTD.13.1998.1

Číslo: 21/1999

Právní věta: Okresní soud může podle § 35 odst. 2 tr. zák. uložit souhrnný trest i za trestný čin, za nějž byl obviněný odsouzen rozsudkem krajského soudu jako soudem prvního stupně v řízení o trestných činech uvedených v ustanovení § 17 tr. ř.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 17.06.1998

Spisová značka: Ntd 13/98

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Příslušnost soudu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 35 odst. 2 141/1961 Sb. § 17

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 21

Okresní soud může podle § 35 odst. 2 tr. zák. uložit souhrnný trest i za trestný čin, za nějž byl obviněný odsouzen rozsudkem krajského soudu jako soudem prvního stupně v řízení o trestných činech uvedených v ustanovení § 17 tr. ř.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 1998 sp. zn. [Ntd 13/98](#))

Vrchní soud v Praze ve sporu o příslušnost mezi Krajským soudem v Hradci Králové a Okresním soudem v Hradci Králové rozhodl tak, že k projednání a rozhodnutí věci je příslušný Okresní soud v Hradci Králové.

Z odůvodnění:

Dne 22. 5. 1997 byla u Okresního soudu v Hradci Králové podána obžaloba na obviněné B. V., P. T. a F. Š. pro trestné činy vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. a ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák.

Okresní soud v Hradci Králové však usnesením ze dne 16. 12. 1997 sp. zn. 2 T 124/97 věc podle § 188 odst. 1 písm. a) tr. ř. postoupil Krajskému soudu v Hradci Králové jako soudu věcně

příslušnému. Svůj postup odůvodnil tím, že podle obsahu spisového materiálu připadá u obviněného B. V. v úvahu uložení souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák. ve vztahu k trestu, jenž mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 3. 1995 sp. zn. 5 T 18/94, a to trestu odnětí svobody v trvání sedmnácti let a trestu vyhoštění. Tento trest mu přitom byl uložen mimo jiné za trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr. zák. Podle názoru okresního soudu, pokud by sám ukládal souhrnný trest, rozhodoval by tím i o trestu za trestný čin, o němž podle § 17 tr. ř. přísluší rozhodovat toliko krajskému soudu. Protože se zřetelem na ekonomiku řízení nepovažuje za účelné vylučovat věc obviněného B. V. k samostatnému projednání, postoupil celou věc Krajskému soudu v Hradci Králové.

Krajský soud v Hradci Králové však usnesením ze dne 28. 1. 1998 sp. zn. 1 T 7/98 neuznal podle § 188 odst. 1 písm. a) tr. ř. per analogiam svou příslušnost k projednání věci. V odůvodnění tohoto usnesení vyslovil názor, že z ustanovení § 17 tr. ř. nevyplývá, že by bránilo okresnímu soudu zrušit podle § 35 odst. 2 tr. zák. výrok o trestu uložený v předcházejícím řízení krajským soudem jako soudem prvního stupně. V této souvislosti zdůraznil, že okresní soud by byl při projednání věci vázán výrokem o vině trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr. zák. a při ukládání trestu by zjištění krajského soudu mohl korigovat pouze zjištěním o skutečnostech, které buď nastaly až po vyhlášení dřívějšího rozsudku, nebo se týkají skutku později souzeného. Za této situace dospěl krajský soud k závěru, že obžaloba v uvedené věci byla podána u příslušného soudu, a předložil proto spis Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí sporu o příslušnost podle § 24 tr. ř.

Vrchní soud v Praze přezkoumal v neveřejném zasedání obě shora zmíněná usnesení včetně řízení, které jim předcházelo, seznámil se s veškerým spisovým materiálem a dospěl na tomto podkladě k následujícím závěrům:

Z obsahu spisu skutečně plyne, že obviněný B. V. je nyní podanou obžalobou stíhán pro jednání, jehož se měl dopustit ve dnech 28. 2. – 8. 3. 1995, tj. dříve, než byl vyhlášen Krajským soudem v Hradci Králové odsuzující rozsudek za trestné činy vraždy podle § 219 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr. zák. a krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák. (ten byl vyhlášen 9. 3. 1995). Reálně tedy v případě uznání viny obviněného B. V. připadá v úvahu možnost ukládání souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák. ve vztahu k trestu uloženému obviněnému rozsudkem krajského soudu jako soudu prvního stupně.

Podle § 17 tr. ř.: “Krajský soud koná v prvním stupni řízení o trestných činech, pokud na ně zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož dolní hranice činí nejméně pět let anebo pokud je za ně možno uložit výjimečný trest. O trestném činu teroru, záškodnictví, sabotáže a o trestných činech podle zákona na ochranu míru koná v prvním stupni řízení krajský soud i tehdy, je-li dolní hranice trestu nižší.”

“Řízením” je nutno v souladu s ustanovením § 12 odst. 10 tr. ř. rozumět řízení podle trestního řádu. Podle stanoviska Vrchního soudu v Praze to však neznamená, že veškeré řízení týkající se trestných činů zmíněných v ustanovení § 17 tr. ř. je příslušný provádět jen krajský soud. Omezení obsažené v ustanovení § 17 tr. ř. je nutno bezezbytku vztáhnout na veškeré rozhodování o vině. To má svůj základ v logickém záměru zákonodárce svěřit rozhodování o činech zpravidla skutkově složitějších a z pohledu stupně nebezpečnosti pro společnost závažnějších do pravomoci soudů vyššího stupně naší soudní soustavy. To se přitom týká i řízení o ukládání ochranných opatření, neboť i zde je základní podmínkou uložení ochranného opatření závěr o vině obviněného, byť v některých případech jen “činem jinak trestným” (viz § 72 odst. 1 tr. zák.).

V trestním řádu však lze nalézt z tohoto obecného pravidla četné výjimky. Jednu skupinu z nich tvoří např. úprava příslušnosti soudu k úkonům v přípravném řízení (§ 26 tr. ř.), kde je výslovně stanovena věcná příslušnost okresního soudu. Půjde přitom mezi jinými o tak významné úkony,

jakým je například rozhodování o vazbě podle § 68 tr. ř. Další výjimky lze nalézt v části upravující vykonávací řízení – viz např. rozhodnutí o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody podle § 331 tr. ř., rozhodnutí o zahlazení odsouzení podle § 364 tr. ř., rozhodnutí o změně způsobu výkonu trestu podle § 324 tr. ř., rozhodnutí o změně způsobu výkonu ochranného léčení, propuštění z léčení a jeho ukončení podle § 351a a § 353 tr. ř., rozhodnutí o propuštění z ochranné výchovy podle § 356 tr. ř., byť by se týkalo osob odsouzených pro spáchání trestných činů uvedených v ustanovení § 17 tr. ř.

Podle názoru Vrchního soudu v Praze tvoří další výjimku ukládání souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zák. Tento závěr lze opřít o znění citovaného ustanovení, podle něhož: “Soud uloží souhrnný trest ... spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna rozhodnutí další na tento výrok obsahově navazující ...”. Ustanovení § 35 tr. zák., ani ustanovení na ně navazující přitom neobsahují žádné omezení, které by bránilo uložit okresnímu soudu souhrnný trest ve vztahu k trestu uloženému pachateli rozsudkem krajského soudu jako soudu prvního stupně v řízení o trestných činech uvedených v ustanovení § 17 tr. ř.

To, že takové omezení nebylo zákonodárcem stanoveno záměrně, lze dovodit srovnáním s ustanovením § 314a odst. 2 tr. ř., které určitá omezení při ukládání souhrnného trestu stanoví. Brání totiž samosoudci konat řízení o trestných činech, jež jinak spadají do jeho pravomoci podle § 314a odst. 1 tr. ř., má-li být uložen souhrnný trest a dřívější trest byl uložen v řízení před senátem.

Na podkladě výše rozvedených úvah, jakož i argumentů obsažených v odůvodnění usnesení krajského soudu proto dospěl vrchní soud k závěru, že příslušným k projednání a rozhodnutí uvedené trestní věci je Okresní soud v Hradci Králové.